

■ ЕКСКЛЮЗИВ

«Україна і НАТО можуть зробити дуже багато разом»

Відомий американський дипломат, Надзвичайний і Повноважний Посол США в Україні в 1998–2000 роках, директор Інституту Брукінгса з контролю над озброєннями і нерозповсюдженням зброї масового ураження Стівен Пайфер розповів про своє бачення реакції світової спільноти на агресивну політику Кремля та перспективи стосунків Україна–НАТО.

4
стор.

■ із когорти кращих

Взірець для підлеглих

Гарний і усміхнений... Побачивши його в цивільному одязі на вулиці серед інших людей, ніколи й не подумаєш, що цей молодий чоловік дуже добре знає, що таке обстріли «Градів» і як повинен діяти у цій ситуації командир, котрий особисто відповідає за життя своїх підлеглих.

6
стор.

**ПРО ЖИТТЯ
ДЕРЖАВНОГО
РУБЕЖУ**
компетентно,
яскраво,
цікаво всім

читайте у газеті
«Прикордонник України»
та журналі «Кордон», передплата
на які не закінчується ніколи

Передплатний індекс:
газети – 61023, журналу – 48736

Прикордонник України

№ 34 (5576)
8 ВЕРЕСНЯ 2017 РОКУ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

■ зниклі герої

Головне – віра та надія

5
стор.

■ кордон за тиждень

Встановленим порядком оформлено
2,342 млн осіб
та **448** тис. транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання
кордону **433** особи,
зокрема, **12** незаконних мігрантів

Вилучено **46** одиниць зброї,
860 боєприпасів,
та **900** г наркотичних засобів

Затримано товарів і вантажів,
що незаконно переміщувалися через
державний кордон, на **4,302** млн гривень

■ коротко про головне Увіковічнити кожного Героя

Президент Петро Порошенко звернувся до Уряду з проханням передбачити відповідні кошти у державному бюджеті наступного року для створення Меморіалу українських героїв для вшанування та увічнення пам'яті воїнів, загиблих за незалежність країни. На переконання Президента ця робота повинна бути прискорена за всіма організаційними та практичними напрямками. Про це він наголосив під час зустрічі з Героями України та Предстоятелями церков.

— Ми маємо продовжити роботу для того, щоб знайти кожного, хто гідний бути нагородженим, — сказав Президент. Петро Порошенко також висловив упевненість, що й поза бюджетом українці підтримають створення Меморіалу.

Нагадаємо, що у травні нинішнього року Президент Петро Порошенко оголосив про створення нового меморіалу на території Національного музею історії України у Другій світовій війні — Меморіального комплексу «В пам'ять про оборонну війну з агресивною Росією».

Світлана ДЕЙЧУК

Одеський термінал запрацював наповну

Аеропорт «Одеса» почав приймати пасажирів міжнародних рейсів у новому терміналі. Відповідно відбулося планове переведення частини відповідного пасажиропотоку в сучасний інфраструктурний об'єкт.

— Фактично йдеться про початок повноцінної експлуатації нового терміналу для обслуговування прильоту всіх пасажирів аеропорту, що сприятиме збільшенню пропускної спроможності повітряних воріт Південної Пальмири в кілька разів, — зазначив директор ТОВ «Міжнародний аеропорт «Одеса» Павло Прусак.

Загальна площа нового терміналу становить 28 тисяч метрів. Площа залів вильоту забезпечить комфортне розміщення пасажирів 12 рейсів одночасно. Термінал має чотири телетрапи. Пропускна спроможність комплексу становить 3,0–3,5 млн. пасажирів на рік. Також для зручності подорожуючих облаштовані кімната матері і дитини, бізнес-зали, приміщення для куріння, пункти громадського харчування та магазини. Термінал адаптований для людей з особливими потребами.

Нагадаємо: вперше відвідувачів новий одеський термінал прийняв у квітні цього року — розпочалося обслуговування пасажирів внутрішніх рейсів. Наразі розпочалося повноцінне обслуговування і міжнародних рейсів. Запуск роботи оновленого аеропорту «Одеса» відкриває нові можливості як для самого аеропорту, так і для економіки й перспектив розвитку всього регіону.

Сергій ПОЛЩУК

■ парламентський контроль

Прикордонники мають охороняти рубежі, а не будувати споруди

У Національному інформаційному агентстві «УКРІНФОРМ» відбувся брифінг народних депутатів України Сергія Рудика, Сергія Шахова, Вікторії Сюмар, Дмитра Лубінця, Ігоря Артюшенка, під час якого парламентарі поділилися підсумками своєї роботи у прикордонних областях України, які сухоходом і морем межують з державою-агресором.

Андрій КУЧЕРОВ

Підбиваючи підсумки своєї роботи на держрубежі парламентарі розповіли про низку проблем, які потребують нагального вирішення, та зауважили, що прикордонники роблять важливу роботу і обов'язок законотворців допомагати їм виконувати свої завдання.

Насамперед йшлося про інженерне облаштування кордону з Російською Федерацією, де нардепи дійшли до спільного знаменника стосовно того, що прикордонники повинні захищати державні рубежі, а не займатися будівництвом споруд.

Окрім того, в даному контексті підіймалося питання виділення землі під інженерно-технічні

споруди та всебічного забезпечення функціонування КПВВ на лінії розмежування.

Загалом на різних етапах поїздки народні обранці відвідали чотири регіональних управлінь — Північне, Східне, Азово-Чорноморське та Південне. Вони побували у контрольних пунктах в'їзду-виїзду на лінії розмежування, у восьми міждержавних, міжнародних та місцевих пунктах пропуску та в 24 прикордонних підрозділах. Також депутати побували в Одеському та Маріупольському загонах Морської охорони, Харківській і Одеській авіаційних ескадрильях, а також прикордонній заставі на острові Зміїний.

Результатами поїздки було створено робочу групу з народних депутатів та їхніх помічників, які напрацювали законодавчі зміни до чинного законодавства України, в тому числі й Закону України «Про Державний кордон України»,

зокрема в частині визначення державного рубежу не лише як лінії, але й системи інженерно-технічних споруд для реального захисту кордону та законодавчого закріплення необхідності встановлення українсько-російського кордону, попри те, що демаркація була в односторонньому порядку зупинена Російською Федерацією.

Також напрацьовано зміни до Закону України «Про державний бюджет України» в частині збільшення видатків Держприкордонслужбі для реалізації I етапу проекту підвищення щільності охорони державного кордону шляхом створення мобільних польових містечок. Крім того, планується внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гарантій соціального захисту учасників бойових дій та осіб, прирівняних до них у частині забезпечення житловою площею та першочерговості виділення їм земельних ділянок. ■

■ нацбезпека

Біометрична відповідь загрозам

Президент України своїм Указом ввів у дію рішення Ради національної безпеки та оборони «Про посилення контролю за в'їздом в Україну, виїздом з України іноземців та осіб без громадянства, додержанням ними правил перебування на території України». Це потягне за собою цілу низку суттєвих змін у питаннях національної безпеки і, зокрема, порядку перетину кордону.

Володимир ПАТОЛА

З метою забезпечення контролю за в'їздом в Україну та виїздом з України іноземців і осіб без громадянства, додержання ними правил перебування на території України РНБО доручила Кабміну протягом місяця провести за участю Служби безпеки України комплекс заходів. Зокрема, значно посилити контроль за переміщенням і дотриманням українського законодавства іноземцями, в тому числі громадянами РФ та особами без громадянства. Особи, які прямують з країн, вихідці з яких можуть становити ризик для України, вже з початку наступного року перетинатимуть рубіж при обов'язковому біометричному контролі. Він може здійснюватися безпосередньо на кордоні, до або після його пере-

тину, але повинен буде проводитися у будь-якому випадку.

Перелік відповідних «ризикових» країн затверджується Кабінетом Міністрів України. Для забезпечення практичної реалізації майбутніх змін порядку перетину держрубежу технічна робота проводиться уже зараз. Прискореними темпами створюється система фіксації біометричних даних у пунктах пропуску через державний кордон.

— Це не означає введення нових заборон, але під час перетину кордону пункти пропуску мають бути оснащені відповідним обладнанням і буде забезпечено фіксацію цих біометричних даних, — підкреслив, коментуючи ситуацію представником ЗМІ, Президент України Петро Порошенко.

Уряду також доручено вжити заходів щодо удосконалення законодавства стосовно порядку реєстрації місця проживання чи перебування на території України іноземців (у тому числі громадян РФ) або осіб без громадянства, які походять з країн міграційного ризику чи в'їхали на територію України з таких держав.

— Вважаю, що це достатньо розповсюджена практика. В умовах, коли країна є об'єктом військової агресії з боку Російської Федерації, такі дії цілком виправдані, — підкреслив Глава Держави.

Нововведення дасть змогу повноцінно запрацювати єдиній національній системі біометричної верифікації та ідентифікації громадян України, іноземців та осіб без громадянства. У реалізації комплексу заходів важлива роль також відводиться Центрам надання адмінпослуг. Для цього буде здійснено розширення потужностей вже існуючих Центрів і будівництво нових, передусім поблизу місць розташування контрольних пунктів в'їзду-виїзду. ■

■ персонал

Новації в дії

У минулому номері газети публікувався матеріал про зміни до Положення про проходження громадянами України військової служби в Державній прикордонній службі України.

Одна з новацій даного документа стосується скорочення термінів вислуги у військовому званні для молодшого персоналу відомства – від солдата до старшого прапорщика включно.

Олексій ХАРЧЕНКО

Перший заступник директора Департаменту – начальник управління кадрового менеджменту Департаменту персоналу АДПСУ генерал-майор Микола Маланчій у своєму інтерв'ю детально роз'яснив порядок присвоєння звань даній категорії військовослужбовців. Приємно констатувати, що у зв'язку з набранням чинності змін до Положення 1 вересня 2017 року були присвоєні чергові військові звання майже п'яти тисячам сержантів і старшин. Ще дві з половиною тисячі прикордонників отримають чергові звання наприкінці 2017 року.

■ EUBAM

Аналітики об'єднуються

У головному офісі Місії Європейського Союзу з прикордонної допомоги в Україні та Республіці Молдова (EUBAM) відбувся робочий семінар із започаткування системного аналізу організованої злочинності та правопорушень в Одеській області. У ньому взяли участь представники Держприкордонслужби, Національної поліції, фіскальної та міграційної служби.

Марина МАРКЕВИЧ

Під час заходу експерти зробили акцент на питаннях інформаційної взаємодії, а також теоретичного та практичного проведення спільного аналізу організованої злочинності в прикордонних регіонах. У цьому контексті особливу увагу було приділено удосконаленню взаємодії право-

охоронних органів у міграційній та митній сферах, а також у сферах безпеки державного кордону та громадської безпеки.

Після детального обговорення учасники форуму підтримали ініціативу Місії EUBAM щодо створення регіональних міжвідомчих аналітичних груп. Їх планується розгорнути на базі органів охорони державного кордону Південного регіонального управління.

Зазначимо, що ініціатором проведення міжвідомчого семінару виступив експерт Місії EUBAM Флорин Думитреску. Під час вступного слова він наголосив на важливості побудови конструктивного діалогу в сучасних умовах з метою впровадження нових практик інтегрованого управління кордонами саме в Україні. Зокрема, через призму високого потенціалу аналітиків правоохоронних органів в Одеській області.

■ спорт

Наші бійці – чемпіони Європи!

У селі Коблево, що на Миколаївщині, пройшов чемпіонат Європи з універсального бою. Честь України на турнірі відстоювали 12 представників Державної прикордонної служби.

Андрій ДЕМЧЕНКО

За підсумками змагань вітчизняна національна збірна посіла перше командне місце. Чималий вклад у цей здобуток зробили саме «зелені кашкети».

Зокрема, в особистому заліку у розділі фул-контакт прикордонники завоювали чотири золоті нагороди. Чемпіонами стали молодший сержант Іван Гушуляк та солдат Олександр Кисилиця з Чернівецького прикордонного загону, а також сержант Андрій Кузьма і солдат Степан Кордяк із Національної академії Держприкордонслужби.

Срібло виборів солдат Денис Колесніков із Національної академії. А бронзові нагороди здобули лейтенант Іван Зварич і старший сержант Євген Хотінь, які проходять службу в Спортивному комітеті та НАДПСУ.

Також під час чемпіонату Європи відбулися змагання серед дорослих у розділі лайт-контакт. У підсумку дві золоті нагороди вибороли молодший сержант Іван Гушуляк та солдат Олександр Кисилиця. Срібло дісталось солдату Михайлу Головачу, а дві бронзові медалі – сержанту Назару Луцківу та солдату Анатолію Жураківському. Зауважимо, що всі військовослужбовці служать у Чернівецькому загоні.

Натомість у розділі «Юнаки» звання чемпіона Європи виборів представник Національної академії сержант Денис Кухар, а серед юніорів «срібло» завоював також представник прикордонної «Альма-матер» солдат Євген Прохницький.

■ гарячі будні

Евакуювали 60 кг гашишу

Оперативники Західного регіонального управління спільно зі співробітниками СБУ запобігли спробі ввезення в Україну великої партії наркотиків. У пункт пропуску «Рава-Руська» прибув евакуатор, яким перевозили авто «Мерседес W211» після ДТП. Під час огляду прикордонники виявили у порожнинах авто поліетиленові пакети зі спресованою речовиною коричневого кольору. Загалом у розбитому авто знайдено 143 брикети з гашишем вагою майже 60 кілограмів. Такий зухвалий злочин вчинили четверо громадян Молдови віком від 28 до 45 років. Співробітники СБУ затримали зловмисників і транспортні засоби, а дурман-зілля вилучили.

Дмитро СЛИВНИЙ

Автозłodії приїхали...

На контрольному посту «Нижні Ворота» прикордонники мобільної застави «Мукачєво» спільно зі співробітниками Нацполіції зупинили для перевірки автомобіль «Хонда» італійської реєстрації. Як з'ясувалося, в салоні авто перебували троє українців, стосовно яких було орієнтування щодо причетності їх до викрадення транспортних засобів на території нашої держави. Під час затримання одному зі зловмисників вдалося втекти. У ході огляду транспорту ділків правоохоронці виявили засоби для розкриття та злому автівок. Наразі щодо затриманих і транспортного засобу проводяться слідчі дії. Фото особи, яка втекла, надіслано до поліції та прикордонних підрозділів.

Олександр ТИХОНОВ

Спиртотрафік – стоп!

Під час перевірки державного кордону на ділянці відділу «Мамалига» Чернівецького загону охоронці рубезжу виявили трубопровід протяжністю 1200 метрів. У ході демонтажу незаконної конструкції з неї вилучили 100 літрів спирту. Знахідка містилася як під землею, так і на поверхні – по обидва боки українсько-молдовського рубезжу. Наразі тривають заходи щодо встановлення причетних осіб. Надалі, щоб ефективніше викривати незаконні підземні комунікації, прикордонники використовуватимуть георадари.

Віталій ОЛІЙНИК

Блискучий центнер

У пункті пропуску «Шегині» на виїзд з України «зеленим коридором» прибув 51-річний громадянин Чехії. Під час огляду його BMW на охоронців рубезжу чекала несподіванка: у багажнику між особистими речами було приховано понад 110 кілограмів напівкоштовного каміння дев'ятнадцяти видів мінералів. Серед них – малахіт, агат, тигрове око, гірський криштал, аметист, топаз, кремій тощо. Знахідку передано співробітникам ДФС для експертизи та оцінювання.

Михайло КОГУТ

■ ЕКСКЛЮЗИВ

Відомий американський дипломат, Надзвичайний і Повноважний Посол США в Україні в 1998–2000 роках, директор Інституту Брукінгса з контролю над озброєннями і нерозповсюдженням зброї масового ураження Стівен Пайфер в ексклюзивному інтерв'ю розповів про своє бачення реакції світової спільноти на агресивну політику Кремля та перспективи стосунків Україна–НАТО.

Стівен Пайфер: «Україна і НАТО можуть зробити дуже багато разом»

Спілкувалися
Сергій ЧЕРЕВАТИЙ,
Валентина ЛАЗАРЧУК

– Пане Стівене, як фахівець одного із найвпливовіших аналітичних центрів, як Ви вважаєте, на які напрямки збройної агресії ще, окрім України, здатна Росія?

– Якщо говорити про те, на що ще здатна Росія, то ще декілька років тому, звісно, існували певні побоювання стосовно балтійських країн. Проте зараз, на мою думку, ймовірність того, що Росія активізується в цьому регіоні, насправді досить мала. Однак ще раніше про це взагалі б не йшлося. Тож і США, і НАТО є над чим задуматись. Утім, прийняті за останні роки рішення свідчать про те, що вони готові протидіяти. Відтак сьогодні в кожній прибалтійській державі присутні військові підрозділи НАТО. А це у свою чергу дуже чіткий сигнал для Росії, щоб та не переоцінила власні можливості. Гадаю, тепер Росія усвідомлює, що вторгнення до будь-якої країни Прибалтійського регіону означатиме не лише протистояння з Прибалтикою, але й із арміями Америки, Німеччини, Великобританії, Канади тощо.

– Якщо взяти до уваги зростаюче невдоволення у російському суспільстві і постійні терористичні загрози, як Ви оцінюєте можливість дестабілізації ситуації в середині Російської Федерації?

– Терористична атака, яка відбулася в квітні нинішнього року у Санкт-Петербурзі, – жахлива річ, що вкотре нагадує нам: тероризм – ворог для всіх. Стосовно загальної ситуації з дестабілізації в російському суспільстві, то нещодавні демонстрації свідчать: багато росіян прагнуть демократичнішої системи, побороти корупцію тощо. Та, якщо порівнювати демонстрації в Росії з тими, що мали місце в Україні протягом 2013–2014 років, то пропорція відносно загальної чисельності населення неймовірно мала. А це означає, що

пан Путін досі має чималу підтримку серед населення своєї країни.

– Як Ви оцінюєте політику Дональда Трампа стосовно світової безпеки? Чи вдасться йому змусити інші країни збільшити витрати на оборону?

– Насправді на даний час ми намагаємося вивчити, чи має Трамп загальне бачення напрямку зовнішньої політики США. Не впевнений, що наразі таке бачення є. Якщо проаналізувати зовнішню політику США за останні 60–70 років, то там існував підтримуваний двома партіями консенсус стосовно активної ролі Америки в світі, стосовно таких інституцій, як НАТО, МВФ тощо. Не впевнений, що президент Трамп розділяє цю позицію. Тож ми чекаємо більш чіткої позиції Білого Дому. Та хороша новина в тому, що Віце-президент, Держсекретар та Міністр оборони дотримуються вже усталеного консенсусу, висловлюючи підтримку НАТО, Україні та критикуючи дії Російської Федерації.

– На Вашу думку, якщо Сполучені Штати перестануть бути головним донором і мотиватором НАТО, то чи піде ЄС на створення об'єднаної армії?

– Я думаю, що Дональд Трамп найбільший акцент робить на тому, щоб члени Альянсу робили суттєвіші внески в обороноздатність. І якщо європейські країни не сприйматимуть це серйозно, то, гадаю, вони діятимуть доволі ризиковано. Це зовсім не означає, що вже завтра вони мають виділяти 2% ВВП на оборону. Варто показати своє бажання рухатися в цьому напрямку. І це дійсно важливо, адже НАТО є потужною військовою структурою Європи. За останні 25 років було багато дискусій, ще коли я працював у Посольстві США у Великобританії в 90-их, з приводу Європейської оборонної структури, котра б діяла окремо від НАТО. Та далі розмов ця ідея жодного разу не заходила. Альянс успішно функціонує ось уже понад 60 років. Потрібно спільними зусиллями підтримувати цей результат і надалі.

ДОСІГ СПІВРОЗМОВНИКА

СТІВЕН КАРЛ ПАЙФЕР народився 8 грудня 1953 в Себастополі, Каліфорнія, США. 1976 закінчив Стенфордський університет.
З 1978 по 1980 – співробітник Посольства США в Польщі.
З 1980 по 1984 – працював у Державному департаменті США.
З 1984 по 1985 – спеціальний помічник посла Пола Нітце, спеціальний радник президента та держсекретаря США з питань контролю за озброєннями.
З 1985 по 1988 – співробітник політвідділу посольства США в СРСР.
З 1988 по 1990 – заступник начальника відділу СРСР з питань багатосторонніх відносин і безпеки Державного департаменту США.
З 1990 по 1993 – заступник радника з політичних питань посольства США у Лондоні.
З 1993 по 1994 – заступник головного координатора з питань нових держав Держдепу США.
З 1994 по 1996 – директор управління України, Росії та Євразії в Радбезі США.
З 1996 по 1997 – спеціальний помічник Президента США і головного директора з питань України, Росії та Євразії в Раді національної безпеки США.
З 1998 по 2000 – Надзвичайний і Повноважний Посол США в Україні.
З 2000 по 2004 – помічник заступника, помічник держсекретаря США з питань Європи та Євразії.

– Очевидно, що український істеблішмент, як і українське суспільство, розчаровані виконанням умов Будапештського меморандуму. Як Ви гадаєте, які можуть бути більш дієві механізми забезпечення української безпеки, в тому числі й за допомогою міжнародних структур?

– Як безпосередній учасник будапештських переговорів, я можу цілком зрозуміти чому українці не задоволені дотриманням цього меморандуму. Однозначно, 1994 року ніхто не очікував такого розвитку подій, який ми маємо сьогодні. Справа в тому, що тоді ми мали справу із зовсім іншою Росією. І це сьогодні найбільша складність. Мені важко зараз сказати чи Україна та НАТО мають кооперативні відносини. З боку Альянсу не спостерігається багато ентузіазму, щоб поставити Україну на стежку членства в блоці. Тож насправді питання в тому, як Україні, що знаходиться між НАТО та ЄС з одного боку та Росією з іншого, діяти, аби забезпечити власну безпеку та стабільність. На даний момент ми лише шукаємо правильний вихід із цієї ситуації. А чіткої відповіді на це питання, на жаль, поки що немає.

Та я хотів би наголосити для України: дуже часто ви говорите про необхідність конкретного плану дій для членства або що... Насправді ви занадто багато уваги зосереджуєте на заголовках. Звичайно, ви можете розробити план дій для членства в НАТО. Не обов'язково його так називати. Візьміть зміст цього документа і зробіть його частиною щорічного плану. Суть у тому, аби дотримуватися всіх зазначених вимог. Примітно, що в Росії теж в основному фокусуються на заголовках, а не на змісті.

Я впевнений, що Україна і НАТО можуть зробити дуже багато разом.

– Асоціація України та ЄС є хорошим знаком для нашої держави...

– Безумовно, це позитивна новина для України. Вона свідчить, що Європа усвідомлює через які зміни пройшла Україна за останні три роки. А також це послужить чималим подразником для Росії. Багато росіян запитують: «А чому і ми так не можемо?». Тоді вони почнуть розуміти, що між Україною та Росією є багато відмінностей. Відтак дуже важливо, що Україна асоційована з Європою, отримала безвіз, тоді як Росія його не має. ■

■ зниклі герої

Головне – віра та надія

З нагоди Міжнародного дня зниклих безвісти людей делегація Міжнародного Комітету Червоного Хреста в Україні презентувала на столичній Софійській площі арт-інсталяцію, присвячену родинам тих, хто зник безвісти внаслідок збройного конфлікту на Донбасі.

Андрій КУЧЕРОВ

Арт-інсталяція, яка має назву «Новин немає, але я не вірю...» являє собою метафоричний лабіринт, створений художницею Дарією Кольцовою, який вражає відвідувачів справжніми емоціями й історіями реальних сімей. За задумом авторки, її проект знайомить пересічних громадян із труднощами, з якими стикаються родини у пошуках своїх рідних. Лабіринт побудований із фрагментів неіснуючих більше домівок, ніби зі шматків життів, які розпалися після трагедії. І кожен відвідувач, роздивившись інсталяцію, задається питанням: «Чи можливо вийти з цих заплутаних коридорів невизначеності?»

– Інсталяція має на меті нагадати суспільству, що сім'ї зниклих безвісти необхідно визнати постраждалими від збройного конфлікту, а їх особливі потреби повинні братися

до уваги, – зазначив у своєму вступному слові керівник Місії міжнародного комітету Червоного Хреста Алан Ешліманн.

– Наші фахівці підтримують діалог з органами влади, організаціями та будь-ким, хто може мати інформацію про зниклих внаслідок збройного конфлікту на Донбасі людей. На сьогодні понад 650 сімей, які зареєстрували свої справи в нашій організації, шукають рідних з нашою допомогою, – повідомив присутнім керівник Місії. – Сотні родин нічого не знають про долю своїх близьких, що зникли на сході України. Невідомість, яка переполює їхні серця, – це тяжке випробування, що означає життя між надією та відчаєм. Зникнення рідної людини часто призводить до емоційної та соціальної ізоляції, а також до економічних і юридичних труднощів. І хоча їхні страждання іноді лишаться непоміченими, сім'ї зниклих безвісти – це також жертви збройного конфлікту.

Начальник управління соціально-гуманітарного забезпечення та психологічної роботи АДПСУ полковник Олег Примаченко:

– Проблема, яку сьогодні порушила делегація Міжнародного Комітету Червоного Хреста досить складна й болюча. На сьогодні у Державній прикордонній службі безвісти зниклими залишаються п'ятеро військовослужбовців: Сергій Мелешко, Дмитро Ушкалов, Олександр Овчарик, Олександр Топал і Олександр Савченко. Це військовослужбовці, які зникли під час виходу з так званого Довжанського котла в серпні 2014 року. Доля їх і досі невідома. Проте прикордонне відомство спільно з Міністерством внутрішніх справ, Службою безпеки, із залученням громадських організацій та волонтерів продовжує розшук і встановлення будь-яких відомостей, які могли б пролити світло на місцезнаходження наших воїнів.

Особливу надію ми покладаємо на неурядові й громадські організації та волонтерів. Справа в тому, що офіційні можливості на тимчасово окупованих територіях у нас обмежені. Проте гасло сьогоднішнього дня: «Новин немає, але я не вірю...» актуальне, ми його підтримуємо і сподіваємося, що правдиву інформацію стосовно усіх зниклих буде обов'язково встановлено.

Щодо співпраці з Комітетом Червоного Хреста хочу зауважити, що прикордонне відомство надало всю необхідну інформацію, проводяться зустрічі, уточнюються наявні дані. Хоча ще раз наголосити: ми не припиняємо пошуки і робимо це усіма можливими засобами.

Делегат з питань комунікацій – речник Міжнародного Комітету Червоного Хреста Міладін Богетич:

– Сім'ї зниклих можуть звертатися до Міжнародного Комітету Червоного Хреста за допомогою. Усі наші послуги є безкоштовними.

Невідомість – це найскладніше. Рідні зниклих громадян не знають живий чи мертвий їхній чоловік, батько, син або брат. Нам відомий випадок, коли одна мама щодня готує вечерю на одну порцію більше – на випадок, якщо син повернеться додому. Інша мати протягом декількох років розмовляє із фотографією сина, просить повернутися його додому.

Такі сім'ї потребують допомоги, в тому числі й психосоціальної. Тому зараз у Северодонецьку, під егідою нашої організації працює декілька психологів, котрі надають допомогу людям, яких спіткало це горе.

Крім того, Міжнародний Червоний Хрест фінансово підтримує близько 80 сімей, де є зниклі безвісти, щоб допомогти їм вижити у скрутні часи. Адже у більшості випадків зникли були єдиними або головними годувальниками у сім'ях.

Хочу також додати, що Комітет схвалює намір українських державних органів влади розробити закон про зниклих безвісти. Ми теж були залучені до цього процесу й запропонували деякі поправки. На наше переконання – це дуже важливий законопроект, тому що він встановить єдиний державний механізм, який координуватиме різні організації, котрі займаються питаннями зниклих безвісти. Звісно, в нас є історії, що увінчалися успіхом, і ми знайшли живими та неушкодженими тих, кого вважали зниклими. Траплялося, що під час перевірок в'язниць, ми визволяли тих, кого розшукували рідні. Сподіваємося, що таких прикладів з часом побільшає. І варто пам'ятати: зниклі зовсім не означає загиблі.

10 фактів про зниклих безвісти

1. З початку конфлікту на сході України понад 1400 осіб були зареєстровані Міжнародним Комітетом Червоного Хреста і Товариством Червоного Хреста України як зниклі безвісти. Наразі сім'ї приблизно 650 зниклих безвісти все ще розшукують своїх рідних. Нікому достеменно невідомо, скільки людей зникло під час конфлікту. Важко встановити точну цифру, оскільки конфлікт триває, інформація не систематизована, а багато тіл все ще не ідентифіковано. Проте загальна кількість зниклих безвісти може сягати близько 1 500 осіб.

2. Приблизно половина навантаження на Комітет із розшуку зниклих безвісти з початку конфлікту стосується зниклих цивільних осіб. Переважна більшість з них – чоловіки. Найчисельніша група – люди у віці від 27 до 43 років. Середній вік зниклих безвісти – 41 рік.

3. Відповідно до міжнародного гуманітарного права сторони конфлікту зобов'язані надавати інформацію сім'ям зниклих безвісти. Рідні мають право знати про долю своїх рідних.

4. Під час дослідження МКЧХ, проведеного 2016 року, було встановлено, що всі опитані сім'ї намагалися знайти своїх зниклих безвісти рідних і понад 88 відсотків не здаються навіть через два роки після початку конфлікту. Переважна більшість зникла безвісти на початку конфлікту, і люди невтомно продовжують пошуки в таких місцях, як

лікарні, військові бази, морги тощо. У результаті пошуки ускладнюються та потребують значних витрат.

5. У спробі відшукати проблиск надії у всьому неспокійній та невизначеній часи сім'ї вирушають у тривалу дорогу, щоб отримати хоч якусь інформацію про долю своїх рідних. Багато з них навіть звертаються до ворожок. Згідно з результатами досліджень ворожки є третім за поширеністю джерелом інформації про долю зниклих безвісти для їхніх сімей.

6. Можливо, відсутність інформації – найважче для сімей. Невизначеність викликає тугу, відчай та ізоляцію. Зникнення члена сім'ї практично неминуче призводить до печалі, нервозності та постійного неспокою родичів. Час не лікує такі рани. Насправді вони стають ще глибшими та негативно позначаються на всій родині. Такі сім'ї нерідко відгороджуються від світу, оскільки їм здається, що інші люди не в змоззі зрозуміти їхній біль. Для вирішення цієї проблеми 2016 року МКЧХ започаткував на сході України програму психологічної та психосоціальної підтримки для сімей зниклих безвісти, щоб допомогти упоратися з невизначеністю їхньої втрати.

7. Оскільки зниклий безвісти часто є годувальником, сім'я в такому випадку втрачає джерело доходу, що сильно впливає на її рівень життя. Деякі з них навіть не можуть задовольнити повсякденні потреби, як-то в їжі або одязі.

8. Крім уразливості, зникнення близьких також призводить до безлічі правових і адміністративних перешкод для сімей, у тому числі:

– у разі отримання документів;

– у разі отримання доступу до заробітної плати та банківського рахунку зниклого безвісти;

– у разі керування майном, зареєстрованим на ім'я зниклого безвісти.

9. У результаті збройного конфлікту на Донбасі є велика кількість невпізнаних тіл – як учасників конфлікту, так і цивільних осіб. Дуже важко працювати з останками під час конфлікту, оскільки для цього потрібні дуже специфічні процедури, досвід і навички. МКЧХ співпрацює з органами влади, допомагає вдосконалювати методи їхньої роботи та надає оснащення для вирішення цієї проблеми, тим самим прискорюючи процес ідентифікації тіл в Україні. Для людей, чий рідний зникли безвісти, це всього важливо. Отримання інформації про долю рідних означає, що вони нарешті зможуть їх оплатити.

10. Для всебічного задоволення потреб сімей зниклих безвісти необхідна належна нормативно-правова база. МКЧХ схвалює намір українських органів влади розробити закон про зниклих безвісти та сподівається на його оперативне прийняття. У законопроекті передбачено важливий національний механізм координування діяльності всіх сторін, які працюють у цій сфері.

■ із когорти кращих

Взірець для підлеглих

Гарний і усміхнений... Побачивши його в цивільному одязі на вулиці серед інших людей, ніколи й не подумаєш, що цей молодий чоловік дуже добре знає, що таке обстріли «Градів» і як повинен діяти у цій ситуації командир, котрий особисто відповідає за життя своїх підлеглих.

Валерія КАРПИЛЕНКО

Родом старший лейтенант Олексій Островський з міста Шостки, що на Сумщині. Вчитися військової справи почав не одразу, хоча, мабуть, тяга до цього була, адже ще до прибуття в зону АТО він мав звання кандидата у майстри спорту з кульової стрільби. Закінчивши 2013 року виш, Олексій пішов працювати за спеціальністю в Шостківське міськрайонне управління юстиції. Не маючи навіть гадки, що вже незабаром доведеться стати в ряди захисників рідної землі.

Коли 2014-го призовникам почали роздавати повістки, він сам пішов до військкомату. Однак його призов трохи затягнувся через справи сердечні: перша хвиля мобілізації почалася в березні, а весілля з нині красунєю-дружиною у них було заплановано на травень. У військкоматі захоханим пішли назустріч і дали хлопцеві відстрочку.

– Уже як одружився, – розповідає офіцер, – зателефонував у військкомат і сказав: «Чекаю на повістку! Я готовий!».

Так розпочалася його служба у лавах «зелених кашкетів». Нині на чоловіка вдома чекає дружина, на батька – малий Єгорка, якому нещодавно лишень виповнилося пів-

року. Хвилюються за Олексія і його батьки, адже він у них – єдина дитина в сім'ї.

– Я кожен день з ними на зв'язку, – каже Олексій.

До прибуття в Донецький загін старший лейтенант Островський служив у Сумському і Луганському загонах. З березня минулого року він вартує чи не найнебезпечнішу ділянку в зоні АТО – сектор відповідальності оперативно-бойової прикордонної комендатури «Сартана», яку не оминають своєю увагою бойовики.

У жовтні 2016 року російські найманці обстріляли населений пункт «Піщовик» – ворожий вогонь вівся саме по позиціях «зелених кашкетів». На щастя, серед особового складу втрат і поранених не було. Той день для Олексія став справжнім бойовим хрещенням на донецькій землі.

Обстріли з «Градів» безпосередньо прикордонної комендатури здійснювалися ворогом наприкінці січня й на початку лютого цього року. Тоді цілий тиждень бойовики «відпрацьовували» «Сартану», накриваючи комендатуру безперервним вогнем шквалом.

Коли запитусь Олексія про особисті відчуття під час обстрілів, його спокійний погляд відразу змінюється, в очах з'являється якась невимовна настороженість. Він ніби заново переживає ті моменти, і не просто пригадує, а бачить їх наяву.

– Звичайно, перебувати під смертоносним дощем моторошно, – говорить він. – Та головне – не сам страх, а власний контроль над ним. – І тут же зауважує, що він як офіцер має, особливо під час бою, показувати підлеглим приклад спокою, стійкості та чіткої виваженості у своїх діях. Бо у таких випад-

ках на підлеглих має впливати саме рішучість їхнього командира під час виконання бойових завдань.

– Постійне відчуття відповідальності за своїх людей, – зізнається Олексій, – надає мені упевненості в собі, щоб у будь-який момент контролювати свої емоції та не піддаватися паніці.

5-го та 8-го червня бойовики знову завдали по «Сартані» нищівного удару. Зазнала руйнувань і будівля комендатури, постраждала техніка. Віддаючи під час шаленого ворожого обстрілу накази, офіцер діяв чітко і рішуче, як під час щоденних тренувань. Тож бійці з півслова розуміли свого командира, миттєво займаючи свої місця в шанцях. А він у душі радів тому, що і цього разу вдалося зберегти найцінніше – життя підлеглих.

У розмові Олексій постійно наголошує на важливості професіоналізму військового, вмінні бути на «ти» зі зброєю і бойовою технікою, контролювати себе у складних та особливо небезпечних ситуаціях, а також психологічній стійкості. Усе це є важливою складовою для виконання завдань як прикордонного контролю, так і захисту державного рубежу.

Службу на буремному сході країни Олексій Островський вважає надзвичайно почесною та, як, власне, й можливість допомогти тим, хто наразі перебуває близько до лінії розмежування в зоні АТО.

– Я розумію їх, – каже Олексій, – тут проживають такі ж люди, як і в інших регіонах країни, наші співвітчизники. Вся біда у тім, що вони мимоволі стали заручниками ситуації, створеної промосковськими найманцями. Певен, що з часом одумануться...

Спілкуючись із цим молодим офіцером, мимоволі починаєш пишатися новою генерацією захисників Вітчизни. На багатостраждальній, охопленій полум'ям війни землі Донеччини, вони до останнього стоятимуть на варті рідної країни, яку вони боронять для своїх батьків, коханих і, звичайно, дітей. ■

■ ВИШКІЛ

Ефективно та влучно

Прикордонники Окремого контрольно-пропускного пункту «Київ» провели змагання, щоб визначити найкращих у службовому двоборстві та кульовій стрільбі.

Світлана САВЧУК

Захід відбувся на одному з полігонів під Києвом. Загалом участь у змаганнях взяли десять кращих військовослужбовців ОКПП із підрозділів «Бориспіль-1», «Бориспіль-2», «Жуляни» та «Київ-пасажирський».

Прикордонники випробовували себе у влучності та витривалості. Зокрема, стріляли після фізичних навантажень та зі зміною магазину. Безперечно, важливою була й демонстрація злагодженості та взаємодії тактичних груп.

Перемогу в нелегкій боротьбі отримав представник відділу «Бориспіль-1» старший лейтенант Олексій Пилиповець. Друге та третє місце посіли сержант Богдан Кандиба та

старшина Василь Яковенко з ВПС «Жуляни».

Зауважимо, що з 8 по 11 жовтня, на базі Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Держприкордонслужби імені

генерал-майора Ігоря Момота, пройдуть масштабні змагання, у яких за першість Служби боротимуться представники з усіх органів охорони кордону. ■

Володимир ПАТОЛА

Початок у №№27-33.

Коротка ніч між «тут» і «там»

Літак рейсу «Київ–Харків» перебуває в повітрі недовго. Проте цього часу достатньо, щоби познайомитися із сусідами, дізнатися, що на облявку можна з'їсти безплатно, а на що доведеться розкошелитися, і навіть трішки «кімарнути». Втім, хлопцям зовсім не хотілося спати. Краєвид в ілюмінаторі зачаровував то відсвітом вечірнього сонця над мрами, то чимось схожим на розмиту копію топографічної карти українських річок, ланів, лісів і міст...

Політ підходив до завершення. Олександр Терещенко навіть встиг, «прошигнувши» за спиною командира, завести коротеньку розмову із красунею в сусідньому ряду і взяти в неї номер телефону. Просто так, «аби не втратити кваліфікацію»...

Проте усе хороше рано чи пізно закінчується. Пілот, який нещодавно вітав прикордонників та бажав їм усього найкращого, поспішив на славу: літак торкнувся землі настільки ніжно й філігранно, що пасажери навіть не відчули цього моменту. Короткий гальмівний шлях злітною смугою. Хлопці чекають, поки вийдуть цивільні. Спішити бійцям нікуди. Їм сьогодні аеродромний автобус не знадобиться. Добре знайомий звук КамАЗівського двигуна з турбонадувом цілком промовисто повідомляє, яким чином група рухатиметься далі.

– Це ви по дорозі за нами в казію попали? – запитує начальник застави у водія, так, щоб їх більше ніхто не почув, показуючи на розсіпані у ще порожньому кузові стріляні гільзи від автомата.

– Ні, то позавчора в районі Станиці. Дрібниця. Тут двигун – бджілка, виніс на добрій швидкості. Тільки тент кулеметною чергою прошило, але всередині, на щастя, всі цілі. На борту були «пасажери». Звичайно, спробували відповісти. Не знаю, влучили кудись чи ні, а гільзи в кузові залишилися. – По вигляду водія і тому, як він говорить, зрозуміло, що схожа ситуація для нього не казна-яка подія.

Скоро стемніє. Короткі команди. Завантаження важких ящиків займає певний час. Далі – особисті речі просто із багажного транспортера. М'які, але не дуже зручні сумки, зв'язані по дві-три (кожен намагався скріпити свої, щоби не розгубити їх) лягають другим пластом поверх ящиків з автоматами й боезапасом. Хлопці проводять завантаження дружно, раціонально та організовано. Вишикувавшись ланцюжком, передаючи багаж одні одним. Час від часу хтось «кидає» веселий жарт, але бажання сміятися немає ні в кого, тому здебільшого – мовчки.

Бійці діють синхронно, відчувуючи, чого чекає від них сусід зліва чи справа. Воїни навіть не усіх своїх побратимів знають по імені, мова не може йти про якусь злагодженість, але вони чудово розуміють, що мусять дуже швидко стати не просто підрозділом, а єдиним організмом. Інакше не вижити. Поки начебто все виходить, і вже другий пласт вантажу КамАЗа – сумки – лягає під тент у кузов.

«Третім ярусом» поїдуть самі бійці. Не надто комфортно, але від аеродрому до Харківської авіаційної ескадрильї, де розмістилося наметове містечко, – зовсім недалеко. Підняті бокові краї брезенту забезпечують гарну вентиляцію. Основне, щоби потім знайшлася можливість змити пилюку, яка влітає під тент разом із приємним прохолодним вечірнім вітром на чималій, як для всюдихідного КамАЗа-«Крокодила», швидкості.

Вантажівка прибуває до воріт уже практично в темряві. Хлопцям показують намети. Тут же декілька розеток для підзарядки теле-

фонів. Територія поки безпечна, тому можна зателефонувати рідним, сказати два чарівних слова: «Усе добре». Розпитати, як справи у них. Зараз в ефірі активна радіовійна. Не можна знати напевне, що твою розмову не прослухає ворог. Тому, нічого зайвого, жодних даних про місце розташування чи майбутнє переміщення. Зрештою, воїни, від гріха подалі, ще й самі не знають, які передислокації будуть у них протягом найближчої доби, і не всі можуть певно відповісти на запитання, де вони зараз...

Група, яку міняє зведена застава, передає з рук у руки бронжилети та іншу екіпіровку.

– Дивись, Артем, цей «бронік» якийсь модний, польський. Їхній спецназ у таких ходив. Потім як гуманітарку передали нам. Тут багато безтолкових наворотів. А ось за цього троса не тягни в жодному разі.

■ за реальними подіями

Відрядження

– А що, щось відвалиться, чи вибухне?

– Відвалиться. Все і відразу. Це аварійне скидання на випадок перев'язки у разі поранення або якщо потрапиш у воду. І май на увазі, ці плити, якщо їх добре намочити, – стають важкими і втрачають свої властивості. Якщо скупася в жилеті – можеш їх викинути.

– А під дощем?

– Ні, дощу вони не бояться. А взагалі, краще витягнути пластини і запаїти в целофан. Як так і зробив, але мої пакети вже порвалися.

– Що ще із ним?

– Сидить, як на корові сідло. Регулювати треба під себе. І в плечі гризе сильно. Особливо по футболці. Розберешся з механізмом підгонки – буде більш-менш нормально.

– А чого пластина така мала? Як не серце відкрите, то півпуза без захисту.

– Скажи спасибі, що є й такі. Сашко он піймав у спину з СВД під кутом. Так від пластини зрикошетило. Обійшовся синяком і мокрим штанами.

– Хоч щось тішить. А як знаєте, що з СВД?

– По свисту.

– Тобто?

– Куля з СВД звучить по-іншому. Нічого. Зрозуміш.

Ніхто не хоче розбиратися в темряві із липучками та механізмами регулювання бронжилетів, тож вони кинуті в загальну купу. Кожному з дому приготували щось поїсти, тож від вечері в ідальні підрозділ відмовляється. Тим більше, ніхто зараз не може похвалитися особливим апетитом, – психологічне збудження ще не пройшло.

**14 червня 2014 року
Харківська авіаційна ескадрилья**

На новому місці не дуже спиться, тож старшина, командир, декілька бійців і офіцерів, витягнувши ближче до плацу свої клунки, готують відомості, щоби записати видачу боєприпасів, і споряджають магазини. Тут же, дізнавшись хто у якому відділенні, кілька хлопців просять поміняти їх місцями. Кожен хоче потрапити в колектив, який знає, з яким уже спрацювалися, хай і в мирних умовах, адже на знайомство та вивчення товаришів знадобиться час, а його може й не бути.

Коротке шиккування. Сумки складені по відділеннях, роздані автомати, споряджені магазини й багнети. Воїни ще приміряються як краще закріпити на собі усе оте «добро», але всі пам'ятають, що «передавати й зали-

шати без нагляду не можна». Пройде зовсім небагато часу, і вони почнуть ставитися до зброї як до звичайного шматка металу, інструменту, на кшталт пилки чи молотка. Та поки хлопці ще не звикли. Має місце підвищена повага, увага й обережність.

Тут же фельдшер роздає джгути Есмарха та індивідуальні перев'язочні пакети. Про аптечки натівського зразка поки що тільки розповідають по телевізору. Ніхто з присутніх їх іще не бачив. А курси тактичної медицини, де цими самими, здебільшого, «волонтерськими» аптечками навчають правильно користуватися, стануть популярними лише за кілька місяців. Тому добра половина присутніх просто на плацу намотує радянський гумовий джгут (хороший у принципі засіб зупинки крові. – Авт.), на приклад свого автомата. Робити цього категорично

чайно, ковтнути трішки дорожньої пилюки й теплого літнього дощу. Проте цим прикордонника не злякаєш.

Команда споряджатися. Хтось уже підігнав під себе бронжилет, а на комусь він дійсно сидить як на корові сідло. Різнопланова «броня» в основному не обладнана системою Молі чи розгрузкою, тому поверху – розвантажувальні жилети. Прикордонні, статутні, у яких лежати чи воювати майже неможливо, які сковують рухи не гірше, аніж середньовічна кіраса. Для патрульної служби в русі це спорядження було добрим. Кишені під адміністративні протоколи, зручне розміщення гумового кийка, газового балона та наручників – необхідних атрибутів прикордонного наряду мирного часу, спеціальні відділення під пристрій для відстрілу гумових куль, сигнальний пісто-

не можна (зняти джгут з прикладу при артеріальній кровотечі людина не встигає, крім того, він швидко псується від атмосферних явищ. – Авт.), але зупинити воїнів нікому. Вони ще не зустріли більш досвідчених товаришів, які навчатимуть їх воювати й виживати. Декілька хвилин – і лунає запрошення на сніданок.

Ідальня, традиційний чай у гарячих металевих солдатських кружках, нарізаний трикутниками хліб-цеглинка з «шайбою» масла. Нехитре ранкове задоволення, знайоме кожному вояку, навіть веселий настрій, нагадуючи комусь казарму військового навчального закладу, комусь – строкову службу. Все інше ще гаряче, їсти не сильно хочеться, а от чай на світанку смакує практично всім. Нашвидко проковтнувши чи повернувши назад на кухню перлову кашу, з якої попередньо зняли шматки чогось схожого на м'ясо «стратегічного резерву», хлопці наливають чай у свої кружки, завбачливо витягнуті із сумок та комплектів «трикожних чемоданів», щоби не повертатися й не заносити посуд назад до ідальні, і, разом з імпровізованими бутербродами, виходять на вулицю. Тут, під ранковим сонцем і літнім вітерцем, чай стигне швидше і настрої веселіший. Та й ніхто не сваритиметься за зайву цигарку у нестановленому на території військової частини місці...

До КамАЗа приєднується старший від більшості присутніх автобус ЛАЗ із заокругленими формами. М'який, швидкісний «Турист» – справжній шик своєї епохи. Епохи, яка закінчилася не одне десятиліття тому. Однак, як виявиться потім, у дбайливих руках військових механіків, під керуванням відчайдушного мобілізованого воїна, сорокарічний «випускник» Львівського автобусного заводу уміє, коли треба, досить непогано «крізати» повороти при граничній для себе швидкості близько сотні кілометрів на годину.

У кузов КамАЗа знову лягають ящики зі зброєю й особисті сумки. Туди ж – невелика група вогневого прикриття. Ті, хто не помістився в автобус і кому пощастило їхати «з вітерцем». На відміну від прозорого «акваріуму» ЛАЗа, який при екстремальній ситуації неможливо покинути, звідки незручно стріляти, і де в повному спорядженні просто неймовірно жарко, навіть при відкритих вікнах, кузов вантажівки залишає непоганий простір для маневру, дозволяє курити на ходу, «відповісти» вогнем ворожій засідці і, зви-

лет Шпагіна. Широка жилетка захищала від дощу та вітру в літню чи осінню пору не набагато гірше, ніж бушлат. Навіть те, що з Форта-12Р у штатному під нього відділенні на ходу випадав магазин, хлопці були готові простити і розгрозці, і «фарту». Тим більше, не до «травматики» зараз. От тільки нова реальність вимагала зовсім іншого підходу до екіпіровки. Нормально розмістити аптечку, достатню кількість магазинів і гранат було практично ніде.

Майно завантажене. Хлопці екіпіровані та зібрані. Прогріваються двигуни. Останній інструктаж на випадок різних ситуацій, що можуть виникнути в дорозі. Як спостерігати, куди бігти у разі екстреної зупинки, де займати позиції, коли відкривати вогонь, як прикривати товаришів. І головне – наказ для усіх: вимкнути мобільні телефони. Старший колони говорив недовго.

– Воїни, кожен із вас повинен усвідомити: від цього залежить не тільки ваше життя, але й доля ваших товаришів. Чим менше інформації в ефірі, тим менше шансів потрапити в халепу ще до того, як прибудете на місце. По дорозі шастають ДРГ. Кожного дня обстріли з підривами і засадами. Двічі повторювати не буду: батареї з телефонів – геть! Зв'язок тільки за моїм особистим дозволом. По машинах!

Прикордонники вже практично на ходу «висмикують» в кузов КамАЗа худорлявого офіцера з планшетом через плече, який затримався з якимось дорученням, не звикнувши ще до ваги бронжилета, і досить незграбно піднімався на закритий борт вантажного всюдихода. Кілька хвилин – і недовга колона вже мчить на південний схід дорогами палаючого Донбасу.

Відрізані від усіх засобів зв'язку воїни проведуть день спокійно, спостерігаючи за секторами, дрімаючи, розмовляючи з друзями. А тим часом їхні рідні та близькі сивитимуть, слухаючи новини...

Збитий ІЛ-76 у Луганському аеропорту. Розстріл прикордонної колони на мосту біля Азовсталі. Зведена застава дізнається про все це значно пізніше. А зараз воїни практично щасливі. Їх ще не мучить біль втрати загиблих побратимів, бійці ще уявлення не мають, чого коштуватиме їхнім близьким дожити півдоби до ночі на 15 червня, коли можна буде увімкнути телефон, до слів у слухавці «Живий. Цілий. Все добре».

Далі буде.

■ народна підтримка

«Вольниця» –
завжди бажаний гість

Добре відома учасникам АТО концертна волонтерська група «Вольниця» свої 99-й виїзд на передову завершила виступом перед мариупольськими прикордонниками.

Мирон СИДОР

Бажаних гостей – митців-волонтерів – зустріли щирими дружніми оплесками. Розпочав концертну програму харків'янин Костянтин Олійник, відомий як «трубач Майдану». Він виконав популярні композиції «Рідна мати моя» та «Два кольори». На березі Азовського моря його труба засурмила якимось по-новому: урочисто та хвилююче. Тож глядачі із захопленням слухали мелодійну музику виконавця.

Тепло зустріли воїни і дитячу письменницю, поета-пісняра, автора та виконавицю Світлану Касяненко – беззаперечного лідера «Вольниці». Її доробок – це більше 130 різноманітних пісенних творів.

Перша поїздка Світлани у зону АТО відбулася ще у травні 2014 року. Тоді волонтерка разом із Костянтином Олійником успішно виступили з концертом перед бійцями на передовій. Згодом до ентузіастів долучилися науковець, фізик Леонід Онищенко та заслужений журналіст України, автор декількох поетичних збірок, кореспондент газети «Сільські вісті» Леонід Логвиненко.

Було у них багато виснажливих поїздок на «нуль». Спочатку відвідували захисників України дуже часто, бо і пересічні громадяни чим могли намагалися підтримати «атавців». Згодом довелося волонтерам їздити вже

«сромніше», бувало й таке, що довго збирали кошти на соларку, інколи скидалися своїми грошима.

Крайня поїздка відбулася на День Незалежності України. Тоді зі своїми концертами колектив виступав перед бійцями у населених пунктах Щастя, Попасна, Красногорівка, Мар'їнка та Волноваха. А це – практично уся лінія бойового протистояння. Спека, бездоріжжя, незнайома, чужа місцевість і, звичайно, ризик. І весь час треба було бути, як мовиться, у фізичній формі, – розповідає Світлана Касяненко. – Своє 99-те творче відрядження ми вирішили завершити виступом саме перед моряками-прикордонниками, зауважує керівник волонтерської групи.

Після виконаних пісень «Вставай», «Молитва за Україну» та «Він – солдат» вдячні слухачі аплодували кілька разів стоячи. До речі, «Солдатський марш» Світлани Касяненко часто можна почути у виконанні артиста Академічного ансамблю пісні і танцю Держприкордонслужби України Володимира Стельмаха.

Тепло зустріла публіка й заслуженого журналіста України, поета Леоніда Логвиненка, який прочитав воякам свої вірші зі збірки «Луна. Соната війни». А взагалі, наголошує керівник «Вольниці», за три роки підтримувати наших бійців в АТО у складі їхньої групи виїжджало понад 30 митців різних професій.

Закінчилася зустріч, яка тривала більше двох годин, нагородженням кращих воїнів-захисників рубежів країни волонтерською відзнакою – срібним Тризубом.

P.S. Позитиву, теплії, щирі серцевої зустрічі з прикордонниками додав і песик Кевін, який постійно супроводжує волонтерів «Вольниці» в АТО і вже став членом цієї дружньої команди. Під веселі, радісні усмішки присутніх своїм голосистим «гав-гав» він у мікрофон подякував слухачам за їхню гостинність.

■ ПОГОНИ

22 серпня 2017 року № 864-ОС
підполковник
по Південному РУ ДПСУ
майору КОРОБКУ Олександрю Леонідовичу
по Головному аналітичному центру Державної прикордонної служби України
майору ПЕТРЮЧЕНКУ Денису Михайловичу
майор
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
капітану БОРОДЕНЧИКУ Миколі Миколайовичу
капітану ДУДАРЮ Ігорю Володимировичу

23 серпня 2017 року № 868-ОС
полковник
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
підполковнику ЛАБІ Олегу Олексійовичу

26 серпня 2017 року № 873-ОС
підполковник медичної служби
по Адміністрації ДПСУ
майору медичної служби АЛЕКСЄЄВУ Сергію Васильовичу

30 серпня 2017 року № 888-ОС
полковник
по Головному центру обробки спеціальної інформації ДПСУ
підполковнику РОГОЗИНУ Євгену Петровичу
підполковник
по Південному РУ ДПСУ
майору ГАХУ Роману Васильовичу

31 серпня 2017 року № 892 - ОС
полковник
по Адміністрації ДПСУ
підполковнику ШАРАПІ Олексію Анатолійовичу

Управління кадрового менеджменту АДПСУ

■ цей день в історії

1514 — битва під Оршею між 30-тисячним військом князя Костянтина Острозького, гетьмана Великого князівства Литовського та 80-тисячним московським військом, що завершилася поразкою московитів, втрати яких сягли тридцять тисяч вояків.

1914 — біля села Воля-Висоцька (тепер Жовківський р-н, Львівська обл.) штабс-капітан Петро Нестеров здійснив пер-

ший в історії повітряний таран, під час якого загинув і він, і екіпаж австрійського літака.

1943 — на Донбасі радянські війська відбили у німецьких окупантів 150 населених пунктів, зокрема, міста Сталіно (Донецьк), Червоноармійськ, Ясинувата.

1989 — у Києві відкрився установчий (I Всеукраїнський) з'їзд Народного Руху України за перебудову

ЗБРОЯ ТА БЕЗПЕКА

XIV МІЖНАРОДНА СПЕЦІАЛІЗОВАНА ВИСТАВКА

10-13 ЖОВТНЯ 2017

Україна, м. Київ

Міжнародний виставковий центр

Генеральний інформаційний партнер

Генеральний медіа-партнер

Технічний партнер

МІЖНАРОДНИЙ ВИСТАВКОВИЙ ЦЕНТР
Україна, м. Київ, Броварський проспект, 15
станція метро «Лівобережна»

+38 (044) 201-11-63
zbroya@iec-expo.com.ua
www.iec-expo.com.ua, www.mvc.ukr,
www.tech-expo.com.ua

■ оголошення

Службове посвідчення серії ПС №096422, видане Окремою комендатурою охорони і забезпечення ДПСУ 11.04.2017 року на ім'я Ясінської Дар'ї Володимирівни, у зв'язку з втратою вважається недійсним.

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Видається
з липня 1943 року

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Аліна ДАНИЛЮК

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15
Замовлення: 54571
Наклад: 5200 прим.

З питань розміщення реклами звертатися у відділ медіа-проектів та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 239-84-75

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтінська, 11
Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
527-66-73, 239-85-77
E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net